

Dét her er en guidet instruktion til, hvordan du kan skrive din egen praksisfortælling.

Vi bruger praksisfortællinger til at styrke fagligheden i forældresamarbejdet ved at arbejde med perspektivskifte.

Din praksisfortælling kan handle om et forældresamarbejde, der har fyldt for dig personligt eller for jer som personalegruppe.

Formålet med praksisfortællinger er at dele virkelighedsudsnit fra din hverdag i praksis.

Det er altså ikke meningen, at vi skal beskrive glansbilleder af, hvordan praksis burde være. Det kan sagtens være øjeblikke, hvor noget lykkedes. Det kan være vendepunkter, hvor du forstod noget, du ikke tidligere havde set. Eller situationer, hvor vi deler problem fortællinger om at stå i en fastlåst situation — eller vane fortællinger om, hvad vi typisk gør i den slags situationer.

Øvelsen her tager cirka 30 minutter.

Det er en fordel, hvis du kan gennemføre den i ét stræk uden afbrydelser.

Tanken er, at du allerede nu sidder med skabelonen til praksisfortællinger foran dig, så du kan skrive direkte i den undervejs.

Hvis du ikke har den ved hånden, så stop lydfilen her og find den frem, så du er klar. Om lidt vil jeg bede dig speed-skrive i 10 minutter. Her skal du skrive det, der dukker op. Det er skrivning i højt tempo — uden krav om, at det skal ende som et færdigt produkt.

Du skal ikke tænke på, om du får alt med, eller om dine sætninger er grammatisk korrekte.

Det vigtigste er, at du får beskrevet din praksis i det forældresamarbejde, du har valgt at fokusere på.

Inden du begynder at skrive, vil jeg anbefale, at du sætter dig godt til rette og bruger et øjeblik på at identificere en situation, hvor du oplevede høj følelsesmæssig intensitet i forældresamarbejdet.

Det vigtige er, at situationen har haft faglig og følelsesmæssig betydning for dig.

Måske kan det hjælpe at lukke øjnene og give hukommelsen lidt mere frit løb.

Det kan være, du bliver mindet om et bestemt samarbejde — eller en konkret situation, hvor du stod i et dilemma eller oplevede, at din praksis blev særligt udfordret.

Når du har en episode i tankerne, så brug lidt tid på at genkalde den i detaljer:

- Hvor var du?
- Hvordan så der ud i rummet?
- Hvor sad eller stod du?
- Hvem var ellers til stede?

- Hvilke ord blev sagt?
Måske kan du endda huske de andres tonefald, kropssprog eller ansigtsudtryk.

Hvad var din opgave i situationen?

Og hvad var svært at forstå eller håndtere?

Prøv også at få fat i, hvad der foregik i dig. Hvilke tanker og følelser havde du i situationen?

Når du har identificeret en situation, der havde betydning for dig, så brug de næste 10 minutter på at skrive.

Det er ikke vigtigt, at du får skrevet en færdig, sammenhængende fortælling.

Det vigtigste er, at du får skrevet noget om, hvordan din praksis så ud, og hvordan det var at være dig som fagperson i netop det her samarbejde.

Når du hører en lyd om lidt, kan du begynde. Og når du hører lyden igen, er de 10 minutter gået.

Samarbejder med høj følelsesmæssig intensitet kan være svære.

Men jeg håber, at det du skriver ned, kan give dig mulighed for at få et nyt perspektiv på, hvorfor situationen og din praksis var, som den var netop på den dag.

I den næste del vil jeg igen bede dig speed-skrive i 10 minutter — men denne gang vil jeg bede dig om at forsøge at tage en af forældrenes perspektiv.

Prøv så godt som muligt at leve dig ind i deres oplevelse.

Ligesom før vil jeg invitere dig til at bruge et par minutter på mentalt at lave perspektivskiftete over til forældrene.

Forestil dig, at du nu er dén mor eller far.

Hvem er de?

Hvordan er deres samlede livssituation?

Hvordan har de det følelsesmæssigt?

Måske kan det hjælpe at tænke på deres måde at tale på eller bevæge sig på.

Prøv at overveje, hvordan det må opleves at være dem i netop den konkrete situation:

- Hvor sidder de?
- Hvad ser de?
- Hvad fylder i deres opmærksomhed?
- Hvilke tanker og følelser har de?

Brug nu de næste 10 minutter på at speed-skrive om den samme episode som før — men denne gang ud fra forældrenes perspektiv.

Når du hører lyden, kan du begynde, og når du hører den igen, er de 10 minutter gået.

Nu hvor du har lavet din praksisfortælling ud fra de to perspektiver, så tænk over:

- Hvilke forskelle og ligheder er der mellem din oplevelse som fagperson og forældrenes oplevelse?
- Hvor var det nemt eller svært for dig at sætte dig i forældrenes sted?
- Gav det nye indsigter for dig at tage deres perspektiv?

Vi ved aldrig præcis, hvordan forældrenes perspektiv egentlig er.

Men øvelsen med perspektivskiftet kan give adgang til nye forståelser, som vi kan bruge i forældresamarbejdet.

Jeg vil anbefale, at I deler jeres praksisfortællinger og erfaringer med hinanden i forhold til den her type samarbejder.

I de supplerende materialer finder I refleksionsspørgsmål, som I kan bruge til kollegial sparring i forældresamarbejder med høj følelsesmæssig intensitet.

Husk — når vi står med svære følelser eller fastlåste situationer, kan det at undersøge forskellige perspektiver give nye handlemuligheder.